

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobkyně: **TESYDO, s.r.o.**, IČO: 269 62 969
se sídlem Mariánské náměstí 617/1, Brno
zastoupen advokátkou Mgr. Andreou Trojanovou
se sídlem Hybešova 307, Rosice

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Na Františku 32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2015, č. j. MPO 15033/15/43100/R.06

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 14. 5. 2015 č. j. MPO 15033/15/43100/R.06 a rozhodnutí Českého institutu pro akreditaci, o.p.s. ze dne 6. 2. 2015 č. j. 1304/15/ČIA/DS se zrušují a věc se vrací žalovaného k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13.200 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Andrey Trojanové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Českého institutu pro akreditaci (dále jen „ČIA“) ze dne 6. 2. 2015, č. j. 1304/15/ČIA (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 16 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon“) rozhodnuto o zamítnutí její

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žádosti a prodloužení platnosti udělené akreditace a o vydání osvědčení o akreditaci v anglickém jazyce ze dne 11. 7. 2014, došlé ČIA dne 16. 7. 2014 (dále jen „žádost“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný stručně popsal skutkový stav a uvedl, že se dne 16. 7. 2014 žalobce obrátil na ČIA s žádostí, neboť mu platnost dříve udělené akreditace skončila dne 19. 11. 2014, proto byla žádost posuzována ve smyslu § 16 odst. 1 zákona. Dále se žalovaný vyjádřil k odvolacím námitkám žalobce a rozhodnutí ČIA potvrdil.

2. Žalobce v úvodu žaloby a v *prvním žalobním bodu* předně uvedl, že je obchodní korporací, která v rámci své podnikatelské činnosti mj. působí jako inspekční orgán v daném rozsahu, tedy jako akreditovaná osoba posuzuje provedení inspekce podle příslušných norem a stanoví jejich shodu se specifickými požadavky nebo s požadavky obecnými (dále též „IO“). Výsledkem je inspekční zpráva a certifikát. O udělení akreditace, tedy oprávnění působit jako IO, rozhoduje v souladu s § 6 zákona na žádost subjektu akreditační orgán, kterým je ČIA. K věci samé žalobce uvedl, že je rozhodnutí ČIA a žalovaného nezákonné, k tomu poukázal na ustanovení § 16 zákona a tvrdil, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce akreditační požadavky splňuje, resp. že výsledky provedeného správního řízení neodůvodňují závěr, že tyto požadavky nesplňuje. Dále obecně popsal průběh řízení o udělení akreditace, resp. o prodloužení platnosti udělené akreditace.
3. Ke své žádosti o prodloužení akreditace/k věci samé konkrétně sdělil, že ČIA jmenovaná skupina posuzovatelů provedla ve dne 3. 10. – 22. 10. 2014 posouzení na místě samém (tedy u žalobce a v prostorách zákazníka při witness auditu) za účelem, zda žalobce splňuje požadavky pro provádění konkrétních činností posuzování shody. Posuzování skončilo vydáním Souhrnné zprávy vedoucího posuzovatele Ing. Z. F. ze dne 22. 10. 2014, která se stala podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (dále jen „Souhrnná zpráva“). V Souhrnné zprávě bylo konstatováno, že identifikované neshody byly v průběhu posuzování odstraněny a bylo vydáno doporučení vydat osvědčení o akreditaci v plném rozsahu. Předmětnou Souhrnnou zprávu žalobce převzal a se závěry v ní uvedenými vyslovil souhlas. Žalobce dodal, že posuzovatelé sice v průběhu posuzování identifikovali určité neshody a měli připomínky a doporučení, avšak všechny neshody byly již v průběhu posuzování, tj. před vydáním Souhrnné zprávy, řádně odstraněny. S konkrétními nápravnými opatřeními se posuzovatelé seznámili již v průběhu posuzování na místě samém a shledali je jako plně dostačující, proto také ani nestanovili žádný termín, do kterého by bylo třeba neshody odstranit. Za dané situace žalobce zcela legitimně očekával, že jeho žádosti bude v plném rozsahu vyhověno, neboť naplnění akreditačních požadavků bylo v průběhu posuzování zjištěno a potvrzeno. Následný postup ČIA, stejně jako její rozhodnutí, bylo pro žalobce zcela nepředvídatelné, v rozporu s dosavadní praxí a rovněž s Metodickými pokyny pro akreditaci MPA -01-13, která stanoví základní pravidla akreditačního procesu (dále jen „Základní pravidla“). Ta vůbec nepředpokládají, že by po ukončení posuzování na místě samém mohla být věc vrácena posuzovateli k dalšímu šetření, posuzování nebo doplňování, ani pro takový postup nestanoví žádná pravidla. K tomu poukázal na jejich čl. 7.8 s tím, že posuzování v jeho věci bylo ukončeno 22. 10. 2014, kdy byla Souhrnná zpráva vedoucího posuzovatele s vyjádřením žalobce a jeho podpisem žalobci předána. Pro žalobce bylo proto překvapující, když následně 20. 11. 2014 obdržel od vedoucího posuzovatele e-mail, ve kterém vedoucí posuzovatel konstatuje, že byly formulovány určité připomínky, byl mu vrácen spis k doplnění, proto prosí o doplňující informace. Ohledně závažnosti připomínek či snad dokonce ohledně možnosti zamítnutí žádosti nebylo v daném e-mailu ničeho.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Na základě prosby vedoucího posuzovatele odeslala Ing. P. M., zaměstnankyně žalobce, vedoucímu posuzovateli 25. 11. 2014 e-mail, ve kterém pro doplnění podkladů zaslala tabulku nápravných opatření nazvanou „Reakce na zjištění z opakované akreditace IO (10/14)“ (dále jen „Reakce“), provedených v rámci odstraňování neshod v průběhu posuzování. Ve sloupci této tabulky s názvem „opatření“ jsou uvedena konkrétní nápravná opatření provedená žalobcem spolu s datem jejich provedení. Tvzení ČIA v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že tato nápravná opatření jsou zcela nedostatečná, jsou tak v přímém rozporu s tím, co potvrdil vedoucí posuzovatel v Souhrnné zprávě, kde byla naopak konstatována dostatečnost provedených opatření. Žalobce se tak nemohl ztotožnit se závěrem ČIA a žalovaného, že identifikované neshody nebyly odstraněny, resp. že žalobce neposkytl požadovanou součinnost. V okamžiku, kdy mu byl totiž nejdříve elektronicky, poté datovou zprávou a poštou doručen dokument „Souhrnná zpráva vedoucího posuzovatele DODATEK (dále též „Dodatek“) měl žalobce všechny svoje povinnosti za splněné a zasláný Dodatek za irrelevantní, neboť posuzování bylo řádně ukončeno předáním Souhrnné zprávy. Žalobce zdůraznil, že se dne 27. 11. 2014, které je uvedeno jako datum návštěvy v Dodatku, u něj žádná návštěva nekonala. V tento den nemohla být ani jakkoliv posuzována dostatečnost přijatých nápravných opatření. Podle žalobce jednal správní orgán zasláním Dodatku, který obsahuje diametrálně odlišné závěry oproti původním závěrům obsaženým v Souhrnné zprávě, zcela mimo intence Základních pravidel a zřejmě se tak snažil legalizovat svůj nesprávný postup a připravit si půdu pro následné zamítavé rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že posuzování na místě bylo ukončeno v souladu se Základními pravidly dne 22. 10. 2014. Žalobce přisvědčil žalovanému, že posuzování na místě je pouze jednou z fází řízení a dále uvedl, že Souhrnná zpráva není jediným podkladem, který se shromažďuje pro rozhodování. K tomu poukázal na článek 7.5.3 Základních pravidel, podle kterého se ještě před zahájením posuzování na místě samém dokládají další předepsané dokumenty. Všechny tyto podklady, včetně Souhrnné zprávy, jsou součástí spisového materiálu a v rámci rozhodovací fáze by mělo být přezkoumáváno, zda jsou úplné, formálně správné, zda z těchto podkladů ve svém souhrnu vyplývá, že žadatel naplňuje akreditační požadavky. Pokud tomu tak je, pak má být akreditace udělena. Souhrnná zpráva se všemi formálními náležitostmi, která potvrzuje nebo nepotvrzuje plnění akreditačních požadavků, je tedy rovněž jako součást spisového materiálu předmětem přezkoumávání, avšak v rámci tohoto přezkoumávání nemohou být podle názoru žalobce měněny a negovány konkrétní závěry, které učinily osoby provádějící posuzování na místě. Žalobce netvrdí, že by řízení o akreditaci mělo být de facto ukončeno vydáním Souhrnné zprávy, neboť podle článku 7.8 základních pravidel je tím pouze ukončeno posuzování. V rámci rozhodovací fáze pak mají být přezkoumávány ostatní podklady a má být vzato v potaz, zda výsledkem posuzování je či není konstatování o plnění akreditačních požadavků.
5. K argumentaci žalovaného, že žalobce neposkytl řádně součinnost a spolupráci, když se nevyjádřil k Dodatku a neúčastnil se slyšení, žalobce uvedl, že veškerou potřebnou součinnost poskytl, umožnil provedení posuzování na místě samém, po ukončení posuzování poskytl doplňující informace v podobě tabulky nápravných opatření/Reakci. Nic dalšího po něm nelze ani požadovat, neboť vyjádření k Dodatku by znamenalo polemiku se závěry zde uvedenými. Žalobce již ani nemohl doložit další podklady, neboť všechna opatření byla provedena a zohledněna již v průběhu posuzování a shrnuta v Reakci. Dále žalobce poukázal na článek 7.9.2 Základních pravidel s tím, že se jedná o právo žadatele, nikoli jeho povinnost, a nevyužití práva proto nemůže jít k tíži žadatele,

nemůže být považováno za neplnění akreditačního požadavku. Ze všech těchto důvodů žalobce považuje závěr obou správních rozhodnutí za nesprávný a nemající oporu v proběhlém řízení a posuzování. Rozhodnutí jsou tak nezákonná, vydaná na základě postupu, který je v rozporu se Základními pravidly a vykazují prvky svévole. K tomu žalobce zdůraznil, že brojí proti způsobu rozhodování, kdy jsou výsledky posuzování vyhodnoceny zcela diametrálně odlišně dvěma různými skupinami osob podílejících se na akreditačním procesu, aniž by bylo zcela konkrétně a přesvědčivě uvedeno a odůvodněno, co k takové změně postoje vedlo. Podrobněji rozvedl, že obě rozhodnutí jsou postavena na závěru, že žalobce nesplňuje požadavky, i když podle původních závěrů posuzování je splňoval, aniž by bylo konkrétně uvedeno, jaké jsou ony požadavky, které nesplňuje, v čem je spatřováno ono nenaplnění a proč se jeví přijatelná opravná opatření za nedostatečná, když původně byla vyhodnocena jako dostatečná.

6. Dále zdůraznil, že se rozhodnutí opírá o neplnění požadavků, které jsou charakterizovány jako připomínky, nikoli jako neshody s akreditačními požadavky. Při takové intenzitě zásahu do práv žalobce by ale odůvodnění mělo být konkrétní, jednoznačně přesvědčivé a nevzbuzující pochybnosti. V daném případě tomu tak ale není. Formulace neshod a připomínek v Dodatku formálně provedla skupina posuzovatelů, zřejmě na základě a dle pokynu osob, které přezkoumávaly shromážděné podklady, mezi nimi i Souhrnnou zprávu, a dospěly k odlišným závěrům. Nabízí se otázka, proč by tyto neshody a připomínky neformulovali posuzovatelé přímo v procesu posuzování a neuvedli je do svých zpráv již v říjnu 2014. Žalobce takový postup považoval za rozhodování od „zeleného stolu“.
7. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami. K tomu zdůraznil, že po stránce skutkové napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí ČIA spočívá na závěru, že žalobcem nebyla odstraněna neshoda F3 (2) a že připomínky K1, K2, K3 a K4 jsou považovány za klíčové pro proces rozhodování o udělení akreditace, ač nebyly původně a vlastně ani později identifikovány jako neshody. Jestliže tyto tvrzené nedostatky ani nedosahují intenzity neshody s akreditačními požadavky, pak ale těžko mohou být důvodem a příčinou zamítnutí žádosti o udělení akreditace. K tomu poukázal na další metodické pokyny, a sice „Metodické pokyny pro akreditaci MPA 00-06-12 Zjištění z posuzování a jejich klasifikace (dále jen „Zjištění z posuzování“) z jejichž čl. 1 a čl. 3.3 vyplývá, že připomínka nemá zásadní charakter a neznamena neplnění akreditačních požadavků. Tomuto závěru přisvědčuje rovněž čl. 3 Zjištění z posuzování, kde se stanoví, že před udělením akreditace musí být odstraněny všechny neshody (typu 1 a 2)... nikoli však připomínky.
8. K námitce, že se žalovaný nijak nevypořádal s konkrétní argumentací žalobce v odvolání a pouze v obecné rovině odkázal na různá ustanovení norem, žalobce poukázal na obsah svého odvolání, jehož námitky v žalobě zopakoval, a dále ke konkrétním výtkám v rozhodnutí ČIA a žalovaného, jež vedly k zamítnutí žádosti, uvedl, že:
9. K *neshodě F3 (2)* přijal opatření, spočívající ve změně osoby svářečského dozoru ve společnosti EŽ, o čemž byl žalovaný informován již v průběhu posuzování a následně také v dokumentu Reakce, tedy žalobce provedl nápravné opatření i přesto, že de facto k ohrožení nestrannosti IO nikdy nedošlo. Zdůraznil, že osoba svářečského dozoru Ing. K., Ph.D. vykonával v minulosti svářečský dozor, avšak nikdy tím neohrozil nestrannost žalobce, jako inspekčního orgánu, neboť u firmy EŽ se nikdy v minulosti neprováděla inspekce dle akreditovaného postupu žalobce, probíhal zde pouze witness audit, který byl

ukázkový, jeho výstupem nebylo vydání inspekčního certifikátu, nejednalo se o reálnou zakázku. Firma EŽ byla k provedení witness auditu vybrána proto, že oslovené firmy z Brna a okolí nesouhlasily s provedení witness auditu pod dohledem ČIA. S firmou EŽ žalobce spolupracuje a poskytuje jí v rámci svého předmětu podnikání jiné služby, které nespádají pod činnost inspekčního orgánu. Tyto jiné činnosti jsou prováděny dle jiných postupů, norem i předpisů a nepodléhají posouzení akreditačním orgánem/žalobcem. O posouzení těchto jiných činností žalobce ani nežádal a akreditační orgán tyto ani nemá právo kontrolovat, hodnotit, posuzovat, omezovat, ev. zakazovat. Neshoda v podobě ohrožení nestrannosti u jiných firem, kde skutečně provádí žalobce inspekce jako IO, nebyla zjištěna ani vytýkána.

10. *K připomínce K1* argumentoval, že inspekce nebyla prováděna dle akreditovaného postupu TOS-302 - na akreditaci ani na zmíněný postup na certifikátu není odvolávka. Akreditační orgán (ČIA) rovněž v tomto případě pochybil, když podrobil zkoumání jinou činnost žalobce, než kterou vykonává jako IO a v rámci schválených postupů. Všechny činnosti žalobce jako IO vykonává podle zásad nestrannosti a nezávislosti inspektorů. Tato připomínka se tedy výhradně vztahuje na činnosti a firmy, s nimiž žalobce sice spolupracuje, nikoli však v postavení a z pozice akreditovaného inspekčního orgánu. Tito smluvní partneři si nepřejí, aby byly jakékoliv materiály a dokumenty jejich firmy a o jejich spolupráci s žalobcem zpřístupňovány třetím osobám. Z uvedeného důvodu tedy žalobce složky obsahující dokumenty k případům jiné své činnosti posuzovatelům nezpřístupnil, ani zpřístupnit nemohl a nemusel, neboť k přezkoumávání jiné činnosti žalobce akreditační orgán v rámci správního řízení o prodloužení platnosti udělené akreditace není povolán a oprávněn. Argumentace k této připomínce je tedy shodná s argumentací uvedenou k neshodě F3 (2).
11. *K připomínce K2* uvedl, že žádná závada na měřícím zařízení v rámci prováděné předchozí ani poslední předváděné inspekce nenastala, firma EŽ Praha, a. s., měla nastaveny nesprávné parametry ve specifikaci svařovacího postupu (WPS), které si sama na základě dřívější kvalifikace WPQR uvedla. Inspekční orgán na to neměl žádný vliv a používal vždy evidované kalibrované měřící zařízení pro ověřování parametrů svařování, které pak uvádí do formuláře BPS kvalifikace WPQR. Také v tomto případě IO použil kalibrované zařízení a měřením na něm zjistil, že parametry nastavené ve WPS nejsou vhodné pro svařování stanoveného výrobku. Žalobce jako IO tedy naopak odhalil měřením na kalibrovaném zařízení chybu v nastavení parametru i inspektované osoby.
12. *K připomínce K3* se ohradil proti zjištěním ČIA, uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí a konstatoval, že u všech akreditovaných inspekci vždy řádně provádí přezkoumání a zaznamenání výsledku. ČIA také v tomto případě své rozhodnutí opírá o výstupy – inspekce provedené v organizaci EŽ Praha, a. s., které však nebyly prováděny v rámci akreditovaných činností IO. Navíc je tato připomínka v Souhrnné zprávě zcela jiného znění, resp. hovoří o jiných parametrech svařování ve WPS – obsahově se spíše shoduje s připomínkou K2. Z tohoto pohledu se jeví rozhodnutí ČIA jako poněkud zmatečné, když se ani slovní popis a obsah jednotlivých připomínek v rozhodnutí a v Závěrečné zprávě se neshoduje. ČIA neopírá své rozhodnutí o žádný případ, kdy by na akreditovaných dokumentech chybělo přezkoumání a zaznamenání výsledků inspekce.
13. *K připomínce K4* tvrdil nepravdivost závěru ČIA, že v záznamech z inspekce není identifikován inspektor, který inspekci prováděl. Žalobce jako IO vždy řádně uvádí jméno inspektora zúčastněného na akreditované inspekci ve zprávě nebo ve formuláři WPS –

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podrobnostech ze zkoušky kvalifikace WPQR. Přesto k této připomínce přijal opatření a opakovaně všechny pracovníky poučil, že musí být zajištěna identifikace, na jaké inspekční činnosti se podíleli.

14. Podle žalobce byly všechny shora specifikované nedostatky, tj. jak neshoda, tak připomínky buď řádně odstraněny, nebo neměly být vůbec v rámci posuzování žádosti žalobci vytýkány a jako takové, zejména pak připomínky K1 – K4 s ohledem na svou charakteristiku, coby zjištění, která nedosahují intenzity neshody s akreditačními požadavky, neodůvodňují zamítavé rozhodnutí.
15. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce zdůraznil, že procesem akreditace úspěšně prochází opakovaně od roku 2006, tehdy pod obchodním jménem TDS Brno SMS, s. r. o., kdy mu byla akreditace udělena poprvé a nikdy správní orgán neuplatnil při rozhodování o akreditaci obdobný postup, kdy více než měsíc po ukončení posuzování vydáním Souhrnné zprávy s doporučením akreditaci udělit, vydal Dodatek s opačným závěrem, a kdy neplnění akreditačních požadavků dovozuje ze zjištění, která mají charakter připomínky. Žalobci dosud nebylo nikdy vytýkáno ani nijak při procesu udělování akreditace zohledňováno, že vykonává také jiné činnosti, které nepodléhají akreditaci schválené ČIA. K tomu poukázal na znění ustanovení § 16 odst. 3 zákona s tím, že správní orgány obou stupňů v souladu s tímto ustanovením nepostupovaly. Žalobce měl za to, že pokud se správní orgán hodlá odchýlit od dosavadní praxe, měly by proto být závažné zákonné důvody a to i z toho pohledu, jak zásadní a významné je napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ČIA z hlediska zásahu do práv žalobce. Obě rozhodnutí však stojí na neodůvodněných závěrech o neplnění akreditačních požadavků, přičemž učiněné závěry nemají podklad v provedeném řízení a navíc spočívají na nesprávném právním posouzení.
16. Podle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné pro nepředvídatelnost, zneužití správního uvážení a pro rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů tak, jak jsou vymezeny v § 2 správního řádu (poznámka soudu – zákon. č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“). K tomu poukázal na judikaturu správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1Afs 50/2009 – 233.
17. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
18. *V písemném vyjádření k žalobě* žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznil, že proces akreditace není završen ukončením posuzování na místě, resp. předáním Souhrnné zprávy. K tomu poukázal na čl. 7.9 a článek 7.9.1 Základních pravidel. Uvedl, že podklady shromážděné v průběhu posuzování musí být v rámci rozhodování o udělení akreditace podrobeny přezkoumání, což činí osoby odlišné od těch, které prováděly posuzování, to žalobci již vysvětlil v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce svou interpretaci Základních pravidel prosazuje, protože mu vyhovuje, ale nepředložil žádný argument hovořící ve prospěch jím zvolené interpretace. O akreditaci nerozhoduje skupina posuzovatelů, ale osoby, které provádí přezkoumání všech podkladů. Pokud by interpretace žalobce byla správná, musely by tyto osoby, ve smyslu závěru Souhrnné zprávy rozhodnout i v případě, že by v této zprávě shledaly závažná věcná pochybení. Souhrnná zpráva je z hlediska procesu akreditace zásadním dokumentem, ale interpretace předestřená žalobcem by ve svém důsledku vedla k tomu, že by o akreditaci de facto rozhodovala skupina posuzovatelů, přičemž proti závěrům skupiny posuzovatelů

uvedeným v Souhrnné zprávě by vlastně ani neexistoval opravný prostředek. Skupina posuzovatelů však rozhodnutí o akreditaci nevydává, nenese za ně odpovědnost. Daný proces lze i lustrvat na příkladu přípravy a vydávání správních rozhodnutí. Žalobce se rozhodl ignorovat Dodatek a ospravedlňuje svůj postoj skutečností, že je v něm uvedeno datum návštěvy 27. 11. 2014. I pokud by žalovaný uznal, že uvedený údaj je zavádějící, jedná se o formální nepřesnost, která nemá vliv na správnost závěru v tomto dodatku učiněných. Žalobce rovněž mohl tuto skutečnost napadnout a vyřešit v další komunikaci s posuzovateli, k níž byl opakovaně vyzýván, namísto toho zvolil postup, který lze považovat za obstrukční. Žalovaný měl za to, že se žalobce nyní účelově upíná k uvedené formální nejasnosti a zakládá na ní obhajobu svého zcela nekooperativního postupu. Podstata výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vychází ze zjištěných a neodstraněných závad. ČIA zjištěné závady identifikovala správně. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí se žalovaný vyjadřuje k postupu žalobce, kdy ten naprosto přestal s ČIA spolupracovat poté, co byl uvedeným Dodatkem vyrozuměn o zjištěných závadách. Postup žalobce v řízení žalovaný považuje za zcela nestandardní, iracionální, ve svých důsledcích až obstrukční a ztěžující vedení řízení o akreditaci. Důvody pro vydání zamítavého rozhodnutí byly věcné – neodstranění zjištěných závad – a nikoli procesní. Rozhodování ČIA o akreditaci bylo i v projednávané věci zcela standardní dle Základních pravidel. Zjištěné závady byly řádně popsány v odůvodnění rozhodnutí ČIA i související dokumentaci. Žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ČIA a svého druhostupňového rozhodnutí s tím, že posuzování na místě bylo dne 22. 10. 2014 ukončeno a v rámci řízení byl případ v souladu s interním postupem ČIA přezkoumán. Přitom byly zjištěny nesrovnalosti (pochybení vedoucího posuzovatele) v analýze údajů a informací získaných v průběhu posuzování a v neodpovídající klasifikaci některých zjištění /zejména neshody F3 (2)/, která fakticky vykazovala charakter neshody 1 dle základních pravidel a připomínek K1 – K4, které měly charakter neshody typu 2, neboť v nich rovněž bylo specifikováno porušení příslušného článku normy. Inspektor, který přezkoumával případ v souladu s interním postupem ČIA, zcela standardním (obvyklým v obdobných případech) způsobem vrátil spis vedoucímu posuzovateli k dopracování za účelem získání dodatečných informací nezbytných pro rozhodnutí, že všechny požadavky na akreditaci, včetně těch, které byly předmětem identifikovaných zjištění, byly splněny.

19. K neshodě F3 (2) měl žalovaný za to, že žalobce ne zcela dostatečně pochopil předmětný požadavek normy, připomněl článek 4.1.4 normy ČSN EN ISO/IEC 17020:2012, dále jen „norma“ a uvedl, že žalobce naplnění tohoto ustanovení neprokázal, resp. se o tom skupina posuzovatelů nemohla přesvědčit. Konstatoval, že žalobce odmítl poskytnout ČIA dokumentaci k případům uvedeným v bodu 3 písm. g prvostupňového rozhodnutí a na účel posouzení rizik ve smyslu normy, jakož i důvody, potřeby posouzení činnosti vykonávané subjektem též mimo rámec udělené akreditace pro posouzení zda jsou, či nejsou dána rizika pro nestrannost tohoto subjektu. K připomínce K2 uvedl, že nedostatečnost odstranění této připomínky je dána tím, že žalobce neprovedl podrobnou analýzu neshody u schválené WPS/2007, nebyly zveřejněny výsledky neshodných měření parametru svařování a nebyl znám dopad na výrobky provedené v souladu se špatně schválenými parametry, žalobce nepředložil žádné důkazy o tom, že by tato skutečnost z jeho strany byla nějak řešena. K připomínce K3 měl za to, že v jeho rozhodnutí je jednoznačně uveden důvod vystavení připomínky, jímž je porušení článku 7.1.5 c normy s tím, že konkrétní důkaz je uveden ve zprávě odborného posuzovatele. Další objektivní posouzení a získání dodatečných informací v této oblasti bylo ČIA ze strany žalobce

prakticky znemožněno. K připomínce K4 uvedl, že žalobcova odvolací námitka nevysvětluje skutečnost, že v záznamech z inspekce není identifikován inspektor, který inspekci prováděl, což je v rozporu s článkem 7.3.2 normy. Žalobce rovněž nepředložil analýzu příčiny vzniku tohoto stavu, na základě níž by bylo možno posoudit, zda se jedná o nahodilou nebo opakovanou chybu. Další posouzení ČIA, zda se nejedná např. o podvod, nebylo ze strany žalobce umožněno.

20. Podle žalovaného nelze než opětovně konstatovat, že žalobce nepředložil potřebné důkazy o tom, že provedl odpovídající nápravná opatření příslušným zjištěním identifikovaným v záznamu o neshodě F3 (2) a připomínkách K1 – K4 ani, a to zcela záměrně, neumožnil posuzovatelům ČIA tyto chybějící důkazy, potřebné pro rozhodnutí o výsledku posuzování, získat. K námitce žalobce stran ustanovení § 16 odst. 3 zákona uvedl žalovaný, že smyslem tohoto ustanovení není automatické prodloužení platnosti udělené akreditace na základě dřívějších akreditací bez posouzení, zda nadále trvá soulad činnosti žadatele s akreditačními požadavky. Při tomto opětovném posouzení byly zjištěny nové významné skutečnosti, které ČIA při svém rozhodování, za přihlédnutí k dříve uděleným akreditacím, musela zohlednit. Žalovaný uvedl, že ustanovení § 16 odst. 3 zákona bylo ČIA i žalovaným zohledňováno, nicméně ani tento postup nemohl vést k udělení akreditace v rozsahu požadované žalobcem.
21. Žalovaný uzavřel, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou založena na zjištěních a podkladech, které byly způsobem souladným se správním řádem a metodickými pokyny v průběhu řízení shromážděny a jejich postup tak není v rozporu s § 50 správního řádu, metodickými pokyny ČIA, zákonem, normou ani jinou relevantní právní úpravou. Pokud žalobce zdůrazňuje prioritu části zjištěných podkladů (Závěrečná zpráva) a pomíjí další zjištění (Dodatek), je jeho argumentace věcně i právně nesprávná. Jestliže žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k Dodatku, nelze dojít k závěru, že by zamítavé rozhodnutí bylo nepředvídatelné nebo že by byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalovaný popřel, že by zamítavé rozhodnutí, na rozdíl od předchozích rozhodnutí kladných, bylo projevem svévole či nestandardního postupu správních orgánů, neboť bylo determinováno zjištěními, která byla učiněna v tomto řízení. Žalobce i nadále setrvává na zřejmě nesprávném právním názoru, který odůvodňuje odepřením požadované součinnosti. Pokud se žalobce rozhodl, že nebude součinný při poskytování vyžadovaných dokladů, přestože byl upozorněn na možné negativní důsledky takového postupu, potom to byl právě žalobce, kdo neumožnil, aby bylo rozhodnuto jinak.
22. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
23. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce a jednatel žalobce zdůraznili, že ve vyjádření žalovaného je použita argumentace, která není součástí prvostupňového ani žalobou napadeného rozhodnutí a konstatovali, že žalobce netvrdí, že je proces ukončen posuzováním na místě samém. K tomu poukázali na článek 7.8 Základních pravidel. Zdůraznili, že posuzování na místě je ale klíčovou fází, jak připouští i žalovaný na straně 4. vyjádření k žalobě, a stejně tak žalobce nahlíží na Souhrnnou zprávu, jako na klíčový dokument. Měli za to, že odkaz na datum 27. 11. 2014 v Dodatku nelze považovat za formální nepřesnost. Za zavádějící považovali také stranu 5. první odstavce nahoře vyjádření žalovaného, neboť žalobci již v minulosti nebyla udělena akreditace, na základě toho se domáhal soudního přezkumu u zdejšího soudu a jeho žalobě bylo vyhověno. K tomu poukázali na věc vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 3A 50/2015. Zástupce žalovaného pojednal obecně o akreditaci, popsal průběh řízení a povinnosti

žadatele. Měl za to, že v Základních pravidlech je míněn výraz „přezkoumání“ jako kontrola věcného obsahu podkladů, jinak by zákon nepožadoval, aby přezkoumání prováděly odlišné osoby, než posuzovatelé. Opětovně vyjádřil nesouhlas s interpretací žalobce pojmu „posuzování“ a „přezkoumání“, zdůraznil veřejný zájem na správném provedení procesu, popřel, že by se jednalo o rozhodování od „zeleného stolu“. Měl za to, že Souhrnná zpráva je něco jako protokol o ohledání na místě, zopakoval, že datum 27. 11. 2014 v Dodatku je formálním pochybením, důvod pro zamítnutí žádosti byl věcný, žalobce měl sdělit své námitky k Dodatku nebo v rámci tzv. „slyšení“ dle § 36 odst. 2 správního řádu, za zásadní pro zamítnutí žádosti považoval neshodu F3 (2). Soud z důkazů navržených žalobcem provedl důkaz e-mailovou korespondencí ze dne 20. listopadu 2014 a 25. listopadu 2014 s přílohou „Záznam o školení“ a „Reakce na zjištění z opakované akreditace IO (10/2014)“, neboť ty nebyly součástí spisového materiálu žalovaného. Ostatní žalobcem navržené důkazy považoval za nadbytečné pro posouzení právní otázky, neboť zahrnuté ve spisovém materiálu žalovaného či jsou právními předpisy (Základní pravidla, Zjištění z posuzování). Soud neprovedl důkazy navržené žalovaným v podání ze dne 27. 3. 2018 (č. l. 55 – 56 soudního spisu), kde žalovaný navrhl výslech svědků Ing. M. B. a Ing. E. Č. Ph. D., kdy Ing. B. měl pohovořit o problematice akreditačního procesu a jeho jednotlivých fázích a Ing. Č. vydala zamítavé rozhodnutí ČIA. Soud tyto důkazy shledal nadbytečnými pro posouzení právní otázky, proto návrhu na jejich provedení nevyhověl.

24. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Mezi účastníky nebylo sporu o průběhu skutkového stavu tak, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, odvolání, vlastní žaloby, jakož i vyjádření žalovaného k ní. Soud se tedy zaměřil na právní posouzení věci.
26. Soud předně uvádí, že právní úprava udělení akreditace, která dopadá i na žádost o prodloužení platnosti udělené akreditace, je v zákoně velmi kusá. Správní orgány, resp. ČIA zřejmě proto vydaly metodické pokyny, které byly ve věci žalobce zčásti použity (Základní pravidla) a z části být použity měly (Zjištění z posuzování). V projednávané věci žalobce žádal o prodloužení platnosti udělené akreditace dle § 16 odst. 7 písm. c) zákona, podle kterého *akreditační orgán rozhodne na žádost subjektu posuzování shody o prodloužení platnosti udělené akreditace*. Ustanovení § 16 odst. 3 věta první až třetí, které se vztahuje na řízení o prodloužení platnosti udělené akreditace obdobně, pak stanoví, že *akreditační orgán udělí akreditaci subjektu posuzování shody, který prokáže, že splňuje požadavky pro provádění konkrétní činnosti posuzování shody, které stanoví harmonizované normy, případně jiné dokumenty platné pro oblast posuzování shody (dále jen „akreditační požadavky“)*. Při posuzování žádosti zohlední akreditační orgán i dřívější akreditace, které byly udělené témuž subjektu posuzování shody. Pokud subjekt posuzování shody akreditační požadavky nesplňuje, akreditační orgán rozhodnutím žádost o udělení akreditace zamítne.
27. Z citovaného ustanovení § 16 odst. 3 vyplývá mj. povinnost akreditačního orgánu při posuzování žádosti zohlednit i dřívější akreditace, které byly udělené témuž subjektu posuzování shody. Nesplnění této zákonné povinnosti namítané ve *třetím žalobním bodu* se stalo prvním důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který tuto

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

povinnost zcela pominul. Jeho pochybení, přestože to žalobce v odvolání namítal (bod 4. odvolání), nenapravit ani žalovaný, který v odůvodnění svého rozhodnutí ustanovení § 16 odst. 3 v tomto směru zmiňuje, nijak se s ním však věcně nevypořádává. Není tak zřejmé, zda a jak předchozí udělení akreditace žalobci zohlednil, když pouze obecně uvádí „akreditační orgán může žádost zamítnout, pokud při dalším posouzení zjistí nové skutečnosti, které hovoří v neprospěch žadatele“, aniž by tyto nové skutečnosti konkrétně označil a zakomponoval do svého odůvodnění úvahu a závěry, které jej vedly k tomu, že žádosti žalobce nevyhověl i přesto, že mu dříve akreditace udělena byla. Obě správní rozhodnutí jsou proto v tomto rozsahu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

28. Dalším důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i žalovaného je zásadní pochybení, kterého se oba správní orgány dopustily, spočívající v neodůvodnění rozporu v posouzení skutkového stavu zjištěného na místě samém, které vyústilo v Souhrnnou zprávu a skutkového stavu tak, jak byl posouzen Dodatkem (*první žalobní bod*). Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že po podání žádosti s přílohami č. 2, 3 k ČIA, byla žádost žalobce s informací, že se jedná o opakovanou akreditaci, kdy platnost stávající končí 19. 11. 2014, doporučena k zaregistrování (vyjádření ředitele odboru ze dne 22. 7. 2014) a žalobce byl vyrozuměn o zahájení posuzování (ze dne 29. 7. 2014). Současně byl jmenován vedoucí skupiny posuzovatelů (Ing. Z. F.). Následně byla pro rozhodnutí o nákladech řízení stanovena záloha na posuzování (ze dne 29. 7. 2014). K zahájení posouzení na místě nařídil akreditační orgán ústní jednání na den 3. 10. 2014 (usnesení o ohledání ze dne 29. 9. 2014), bylo oznámeno jmenování skupiny posuzovatelů (dne 29. 9. 2014), došlo k úvodnímu zasedání skupiny posuzovatelů (zápis ze dne 3. 10. 2014) s tím, že v průběhu přezkoumání nebyly zjištěny neshody a posuzování na místě bude pokračovat podle časového harmonogramu, který je přílohou tohoto zápisu. V Souhrnné zprávě (ze dne 22. 10. 2014) pak je uvedeno, že celkem byly identifikovány 4 neshody typu 2 s tím, že neshody byly odstraněny v průběhu posuzování a jako doporučení dalšího postupu je uvedeno, že základní požadavky normy jsou splněny, zjištěné neshody byly odstraněny v průběhu posuzování, doporučuje se vydat osvědčení o akreditaci v plném rozsahu žádosti. Tomu odpovídají i zprávy odborných posuzovatelů, které jsou k Souhrnné zprávě připojeny a kterou žalobce 22. 10. 2014 převzal s tím, že ve smyslu § 36 odst. 2 správního řádu se zprávou souhlasí. Následně byla Souhrnná zpráva a ostatní podklady žádosti podrobeny přezkoumání pracovníky ČIA, kteří se samotného posuzování neúčastnili, nesrovnalosti byly těmito pracovníky ČIA vytknuty a zaslány vedoucímu posuzovateli (e-mail ze dne 11. 11. 2014). Vedoucí posuzovatel pak e-mailem (ze dne 20. 11. 2014) poprosil žalobce o doplňující informace k jednotlivým připomínkám, aby mohl v procesu rozhodování poskytnout komisi úplné informace a tyto připomínky formuloval. Na to reagoval žalobce (e-mail z 25. 11. 2014) shora uvedenou Reakcí a připojil tabulku nápravných opatření, provedených již v průběhu posuzování na místě, jakož i po skončení auditu, a svá tvrzení doložil. Následně byl vydán Dodatek, kde je jako datum návštěvy uveden den 27. 11. 2014 se závěrem, že připomínky K2 a K3 nebyly odstraněny v potřebném rozsahu, riziko ohrožení nezávislosti typu A (inspekce třetí strany) nebylo dostatečně eliminováno, nebyla poskytnuta nezbytná dokumentace k případům inspekce s výstupy IO bez odkazu na akreditaci, není možné objektivně ověřit rozsah dalších případných rizikových aktivit IO a jeho pracovníků v inspektovaných organizacích, odmítavý postoj IO je tak v rozporu s povinnostmi, ke kterým se zavázal při podání žádosti. V závěru Dodatku (doporučení dalšího postupu) se uzavírá, že subjekt nedodržel své povinnosti, ke kterým se zavázal v žádosti, bez poskytnutí dostatečných důkazů o

vyřešení nedostatků pod body 1 – 3 Dodatku nelze provést objektivní posouzení a stanovení shody s požadavky, proto skupina posuzovatelů nedoporučuje vydání osvědčení o akreditaci. Dodatek byl zaslán žalobci, který se k němu nevyjádřil, ač byl ČIA opakovaně vyzván.

29. Z uvedeného je zřejmé, že Souhrnná zpráva a Dodatek obsahují zcela protichůdnou argumentaci a závěry. ČIA ani žalovaný se však shora pospaným zásadním rozporem v odůvodnění svých rozhodnutí nijak nezabývali, ač by měli. Podle stanoviska soudu měla ČIA očekávat nesouhlas žalobce se zamítavým rozhodnutím za situace, kdy posuzování na místě skončilo vydáním Souhrnné zprávy, v níž bylo konstatováno, že identifikované neshody byly v průběhu posuzování odstraněny a posuzovatelé doporučili vydat žalobci osvědčení o akreditaci v požadovaném rozsahu. Uvedené platí tím spíše, že posuzovatelé byli na místě samém s konkrétními nápravnými opatřeními seznámeni a shledali je jako dostačující, pročez ani nestanovili termín, do kterého by bylo třeba neshody odstranit. Žalobce tak legitimně očekával, že jeho žádosti o prodloužení platnosti akreditaci bude v plném rozsahu vyhověno, neboť splnění akreditačních požadavků bylo v průběhu posuzování zjištěno a potvrzeno. Naproti tomu Dodatek posoudil skutkový stav zjištěný na místě samém opačně a žalobce, s ohledem na obsah e-mailu vedoucího posuzovatele (ze dne 20. 11. 2014), v němž ho prosí o doplňující informace, ani nemohl naznat závažnost takové žádosti o doplnění podkladů či možnost zamítnutí žádosti. Žalobce přitom na tento email vedoucího posuzovatele/výzvu k doplnění obratem reagoval a zaslal tabulku nápravných opatření v dokumentu Reakce, kde jsou uvedena konkrétní nápravná opatření provedená žalobcem s datem jejich provedení. Následný Dodatek pak žalobce právem považoval za překvapivý.
30. Soud na tomto místě uvádí, že datum 27. 11. 2014, které je ve zmiňovaném Dodatku uvedeno jako datum návštěvy u žalobce, která se, jak obě strany sporu shodně potvrdily, ale neuskutečnila, nelze vidět jako formální pochybení ČIA, jak žalovaný uvádí, ale jako vadu, kterou se ČIA snažila dostát svým vlastním pravidlům formulovaným v Základních pravidlech (článek 7.8), kde se upravuje „Analýza zjištění a zprávy z posuzování“. Z nich totiž mj. vyplývá, že skupina posuzovatelů analyzuje všechny důležité informace a zjištění získané v průběhu posuzování a při přezkoumání dokumentů a záznamů. V Souhrnné zprávě pak vedoucí posuzovatel uvede celkové zjištění, zda posuzovaný subjekt plní nebo neplní akreditační požadavky, informaci o skutečně vynaložených nákladech na posuzování, návrh dalšího postupu a doporučení pro rozhodování o akreditaci. Po skončení posuzování zpracuje plán pravidelných dozorových návštěv /včetně witness auditů) na dobu platnosti akreditace apod.
31. Vzhledem k tomu, že podle svého obsahu měl být Dodatek zřejmě doplněním Souhrnné zprávy vedoucího posuzovatele, tedy jakousi „aktualizací“ posouzení na místě, a s ohledem na to, že dne 22. 10. 2014, kdy se posouzení na místě skutečně realizovalo, byla Souhrnná zpráva k žádosti žalobce pozitivní, lze usoudit, že kontrolní přezkumný orgán ČIA do Dodatku uvedl účelově datum 27. 11. 2014, jako datum konání návštěvy na místě, ač to neodpovídalo skutečnosti. Jediné posouzení na místě se totiž uskutečnilo ve dnech uvedených v Souhrnné zprávě, která však doporučila žalobci požadovanou akreditaci v plném rozsahu udělit s tím, že neshody byly odstraněny v průběhu posuzování.
32. Lze tak uzavřít, že se ČIA ani žalovaný tímto zásadním rozporem mezi Souhrnnou zprávou a jejím Dodatkem nezabývali a podrobně nevysvětlili ani neuvedli důvody, úvahy a závěry, které je k zamítnutí žádosti žalobce za tohoto skutkového stavu vedli. Jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí jsou tak i v tomto ohledu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a vedla soud k jejich zrušení.

33. Dále je třeba uvést, že správní orgány obou stupňů rovněž pochybily v náhledu na využití práva žalobce seznámit se s Dodatkem a podle obsahu odůvodnění jejich rozhodnutí mu tuto skutečnost kladly k tíži. Soud přisvědčuje žalobci, že za situace, která se podává z obsahu spisového materiálu, tedy, že jeho žádost měla veškeré náležitosti, došlo k zahájení řízení o prodloužení akreditace, proběhlo posouzení na místě s pozitivní výslednou Souhrnnou zprávou a doporučením vedoucího posuzovatele žádosti žalobce vyhovět, bylo zcela na procesní aktivitě žalobce, zda apelu ČIA k seznámení se s Dodatkem využije či nikoli. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, ani článek 7.9.2 Základních pravidel mu povinnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu neukládá a nevyužití tohoto práva proto nemůže jít k jeho tíži a být považováno za neplnění akreditačního požadavku. Nezákonnost takového závěru správních orgánů obou stupňů proto také vedla ke zrušení žalobou napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
34. Obě správní rozhodnutí jsou dále zatížena vadou, neboť se opírají i o neplnění požadavků, které jsou charakterizovány jako připomínky, nikoli jako neshody s akreditačními požadavky. Žalovaný byl na tuto skutečnost upozorněn v odvolání žalobce, v němž žalobce tvrdil nezákonnost napadeného (míněno prvostupňového) rozhodnutí v závěru, že nebyla odstraněna neshoda F3 (2), a že připomínky K1, K2, K3 a K4 jsou považovány za klíčové pro proces rozhodování o udělení akreditace, ač nebyly původně a vlastně ani později identifikovány jako neshody. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že ČIA při svém rozhodování nezohlednila čl. 1 Zjištění z posuzování, podle kterého je připomínka klasifikována jako „*zjištění, které nemá negativní dopad na zavedený systém managementu, ale má preventivní charakter a slouží k možnému zlepšení systému managementu*“, a rovněž čl. 3.3 téhož předpisu, podle kterého se „*jedná zpravidla o zjištění, které nepředstavuje přímé ohrožení zavedeného systému managementu kvality, protože požadavky jsou stále plněny, je ojedinělé, není závažného charakteru a často vyplývá z opomenutí jednotlivce, nevyžaduje přijímat bezprostředně opatření k nápravě, se může v budoucnu vyvinout v neshodu, je řešitelné neprodleně na místě, může však být vypořádáno i v dalším období a může mít také charakter doporučení ke zlepšení poskytované činnosti posuzování shody*“. Soud tak přisvědčuje žalobci, že připomínka nemá zásadní charakter a neznamená naplnění akreditačních požadavků. Tento závěr podporuje i úvod čl. 3 Zjištění z posuzování, z něhož vyplývá, že před udělením akreditace musí být všechny neshody (typu 1 a 2) odstraněny. Zjištění z posuzování tedy nehovoří o připomínkách. ČIA tak v odůvodnění svého rozhodnutí svá vlastní výkladová pravidla ustanovení § 16 zákona nezohlednila a žalovaný přesto, že žalobce na rozdílnou váhu připomínky a neshody poukazoval v odvolání, na tyto argumenty nijak nereagoval. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů i v tomto ohledu.
35. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce poukazoval na své konkrétní odvolací námitky, které podle jeho tvrzení žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal. Soud k tomu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ověřil, že k odvolací námitce stran neshody F3 (2) a připomínce K1 žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil analýzu důvodů této neshody a nepopsal jakým způsobem zabráni jejímu opakování. K tomu žalovaný připomněl článek 4.1.4 Základních pravidel. Konstatoval, že žalobce odmítl poskytnout akreditačnímu orgánu dokumentaci k případům uvedeným v bodě g) prvostupňového

rozhodnutí. K připomínce K2 žalovaný konstatoval, že žalobce neprovedl podrobnou analýzu neshody u schválené WPS/2007, nebyly zveřejněny výsledky neshodných měření parametrů svařování a nebyl znám dopad na výrobky provedené v souladu se špatně schválenými parametry. K připomínce K3 měl za to, že je v rozhodnutí ČIA jednoznačně uveden důvod této připomínky, kterým je porušení článku 7.1.5 písem. c) Základních pravidel, neboť u inspekce provedené u konkrétního zákazníka nebyly inspekčním orgánem přezkoumány a zaznamenány výsledky z inspekce, přičemž v Souhrnné zprávě je blíže konkretizován důkaz vztahující se k této připomínce. K připomínce K4 žalovaný zdůraznil, že tato odvolací námitka nevysvětluje, proč je v záznamech z inspekce podepsán inspektor, který se inspekce nezúčastnil a není identifikován inspektor, který inspekci prováděl, což je v rozporu s článkem 7.3.2 Základních pravidel, žalobce rovněž nepředložil analýzu tohoto stavu a opatření k zabránění opakování situace v budoucnu.

36. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný v reakci na odvolací námítky (které se staly v tomto rozsahu druhým žalobním bodem a soud na jejich shora uvedenou specifikaci pro stručnost odkazuje) skutečně neargumentoval tak, aby na žalobcova konkrétní odvolací tvrzení k jednotlivým věcným bodům, tj. neshodě F3 (2) a jednotlivým připomínkám K1 až K4 úplně, určitě, srozumitelně odpověděl. Rozhodnutí žalovaného je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů i v předně uvedené rozsahu.
37. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobě vyhověl a přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že je touto vadou zatíženo i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, postupoval soud i podle zmíněného ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a podle odst. 4 věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem, který soud v rozsudku vyslovil (odst. 5).
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč a náklady právního zastoupení za 3x hlavní úkon po 3100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3), tedy celkem 13 200 Kč.
39. Pro úplnost soud uvádí, že obdobně bylo rozhodnuto ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 50/2015.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší

správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 4. dubna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu